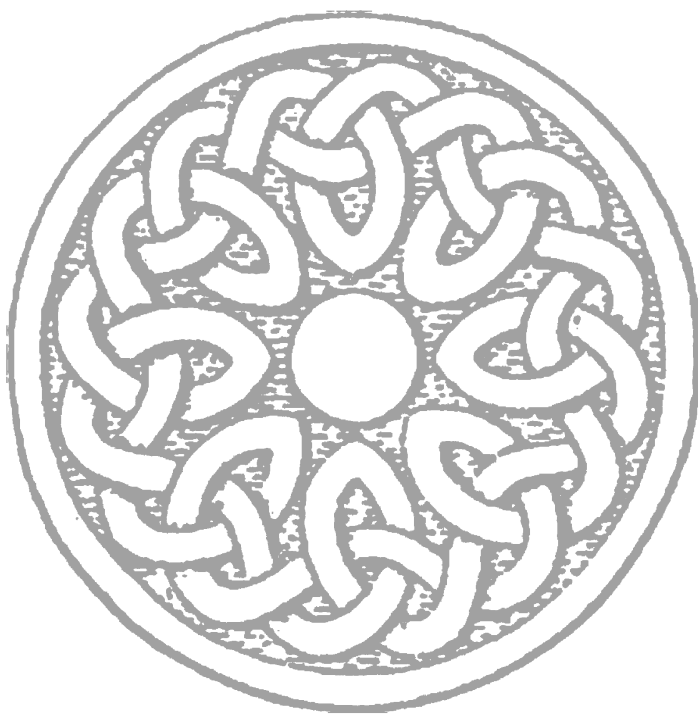

DE ZEVENDE BAZUIN

ZUSTER FIDELMA

Reeds verschenen in deze reeks:

1. Absolutie voor moord
2. Lijkwade voor een aartsbisschop
 3. Moord in de abdij
 4. De listige slang
 5. Het web van Araglin
 6. De vallei van het kwaad
 7. De verdwenen monnik
 8. Dood van een pelgrim
 9. Vrouwe van het duister
10. Het klooster van de dode zielen
 11. De gekwelde abt
 12. De nacht van de das
 13. De leprozenbel
 14. Moord uit de golven
15. Een gebed voor de verdoemden
 16. Dansen met demonen
 17. Het valse concilie
 18. De duif des doods
 19. De bloedkelk
20. De zevende bazuin

Fidelma als stripverhaal:

1. Absolutie door moord (SC) ISBN 9789034305534
1. Absolutie door moord (HC) ISBN 9789034305541
2. Een lijkwade voor een aartsbisschop (SC) ISBN 9789034306807
2. Een lijkwade voor een aartsbisschop (HC) ISBN 9789034306814

Meer informatie over de uitgaven van
Uitgeverij De Leeskamer kunt u vinden
op onze internetsite:

www.Leeskamer.nl

of schrijf naar Uitgeverij De Leeskamer,
Boldijk 4, 7021 JA Zelhem (Nederland)

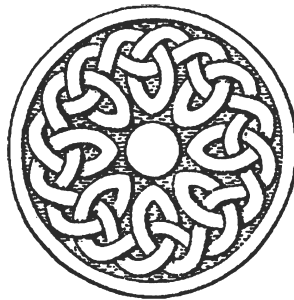
Wilt u op de hoogte worden gehouden van nieuwe uitgaven?

Een mailtje naar Info@Leeskamer is voldoende om u aan te melden voor onze nieuwsbrief, die een paar keer per jaar verschijnt.

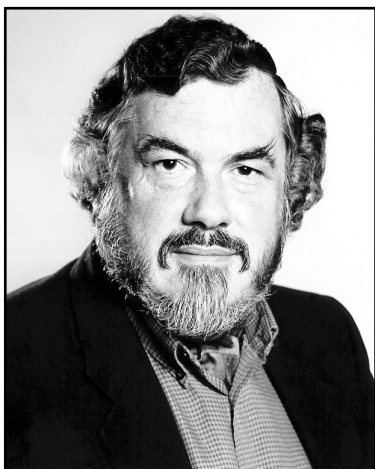
PETER TREMAYNE
ZUSTER FIDELMA 20

DE ZEVENDE BAZUIN

EEN KELITISCH MISDAADMYSTERIE

De Leeskamer

Peter Tremayne is het pseudoniem van de Ierse wetenschapper en schrijver Peter Berresford Ellis. Hoewel hij op 10 maart 1943 in Coventry (Engeland) geboren is, heeft hij door zijn uit Cork afkomstige Ierse vader sterke banden met Ierland. Zijn moeder is van een oude Saksische familie, zijn grootmoeder is afkomstig uit een Bretons geslacht. Na zijn studie besloot hij net als zijn vader de journalistiek in te gaan. Hij werkte voor diverse Engelse bladen en begon daarnaast boeken te schrijven. Zijn eerste boek verscheen in 1968 (*Wales - A Nation Again*) en ging over de strijd om politieke zeggenschap van Wales met de regering in Londen. In 1975 werd hij full-time schrijver. Hij werd bekend door zijn populair wetenschappelijke boeken over de Keltische geschiedenis, die hem een groot aantal bekroningen opleverden, inclusief een eredoctoraat aan de universiteit van Londen.

Vanaf 1977 begon hij onder de naam Peter Tremayne ook fictie te schrijven, voornamelijk horror en heroïc fantasy. Tussen 1983 en 1993 schreef hij ook acht avonturenthrillers onder de naam Peter MacAlan. *Zuster Fidelma* kwam tot leven in 1993, toen Peter een paar korte verhalen over haar schreef om te laten zien hoe de wetten van de brehons in die tijd in Ierland werkten en hoe een vrouw in die maatschappij als juriste zou kunnen functioneren. De Engelse uitgeverij Headline vroeg hem vervolgens om langere verhalen over Fidelma en deze bleken zo succesvol dat ze keer op keer herdrukt moesten worden, regelmatig zelfs al op de dag van verschijning. De boeken over zuster Fidelma verschijnen inmiddels in zeventien talen en de eerste twee verhalen zijn ook als stripverhaal verschenen.

Voor meer informatie kunt u terecht op de site van Uitgeverij De Leeskamer en op de zeer uitgebreide Engelstalige site van de *Sister Fidelma-society*, waar nog veel meer over de auteur en over Fidelma te vinden is. Ook kunt u zich daar abonneren op het drie maal per jaar verschijnende *Sister Fidelma*-tijdschrift *The Brehon* en een aantal met zuster Fidelma verbonden artikelen bestellen.

Het internetadres van de Fidelma-society is:

www.sisterfidelma.com

(postadres: 1818 North Taylor St #312, Little Rock, AR 72207 USA)

De zevende bazuin is een uitgave van

Uitgeverij De Leeskamer, 7021 JA Zelhem, Nederland

© 2012 by Peter Tremayne

© 2021 Nederlandse editie Uitgeverij De Leeskamer

Oorspronkelijke titel: *The seventh trumpet*

Vertaling: Erna Teunissen

Met dank aan Willem van Bentum, Cobi Breekveldt en Marco Books

Omslagontwerp: Leo Wildschut

ISBN 978 90 8606 047 4

NUR 332

Voor Dorothea, met wie ik de beste en de
slechtste tijden heb gedeeld.

Is feidir linn

*Et septimus angelus tuba cecinit: et factae sunt voces magnae
in caelo dicentes: Factum est regnum huius mundi, Domini
nostri et Christi eius, et regnabit in saecula saeculorum.*

Toen blies de zevende engel op zijn bazuin. In de hemel klonken
luide stemmen, die zeiden: 'Nu begint de heerschappij van onze
Heer over de wereld, en die van zijn Messias. Hij zal heersen in
alle eeuwigheid.' (Nieuwe Bijbelvertaling)

Openbaring 11:15

BELANGRIJKSTE PERSONAGES IN DIT VERHAAL

Zuster Fidelma van Cashel, een *dálaigh* (soort onderzoeksrechter) in het Ierse rechtssysteem van de zevende eeuw na Christus

Broer Eadulf, een Saksische monnik afkomstig uit Seaxmund's Ham in het zuiden van Engeland, levensgezel van Fidelma

In Cluain Mór

Tóla, een boer

Cainnear, zijn vrouw

Breac, zijn zoon

In Cashel

Colgú, koning van Muman en broer van Fidelma

Finguine, zoon van Cathal Cú-cen-máthair, troonopvolger van Colgú

Ségdae, abt van Imleach, hoogste bisschop van Muman

Gormán, een krijger van de Nasc Niadh, lijfwacht van de koning

Caol, commandant van de Nasc Niadh

Enda, een krijger van de Nasc Niadh

Drón, heer van Gabrán

Dúnliath, dochter van Drón, heer van Gabrán

Ailill, een krijger, pleegzoon van Drón, neef van Fidelma en Colgú

In Fraigh Dubh

Saer, timmerman

Broeder Ailgesach

Fedach Glas, herbergier

Grella, zijn vrouw

Broeder Biasta

Bij de Siúr-rivier

Torna, een bard

Echna, de veerman

In Durlus Éile

Gobán, een smid

Leathlobhair, lepralijder

Gelgéis, prinses van Éile

Spealáin, haar rentmeester

Daig, bisschop van Éile

Brocc, Gelgéis' brehon (rechter)

Áedo, opperbrehon van Muman

Étain van An Dún

In Osraige

Canacán, een herder

In Liath Mór

Abt Cronán

Broeder Anfudán, de abdijbeheerder

Broeder Sillán

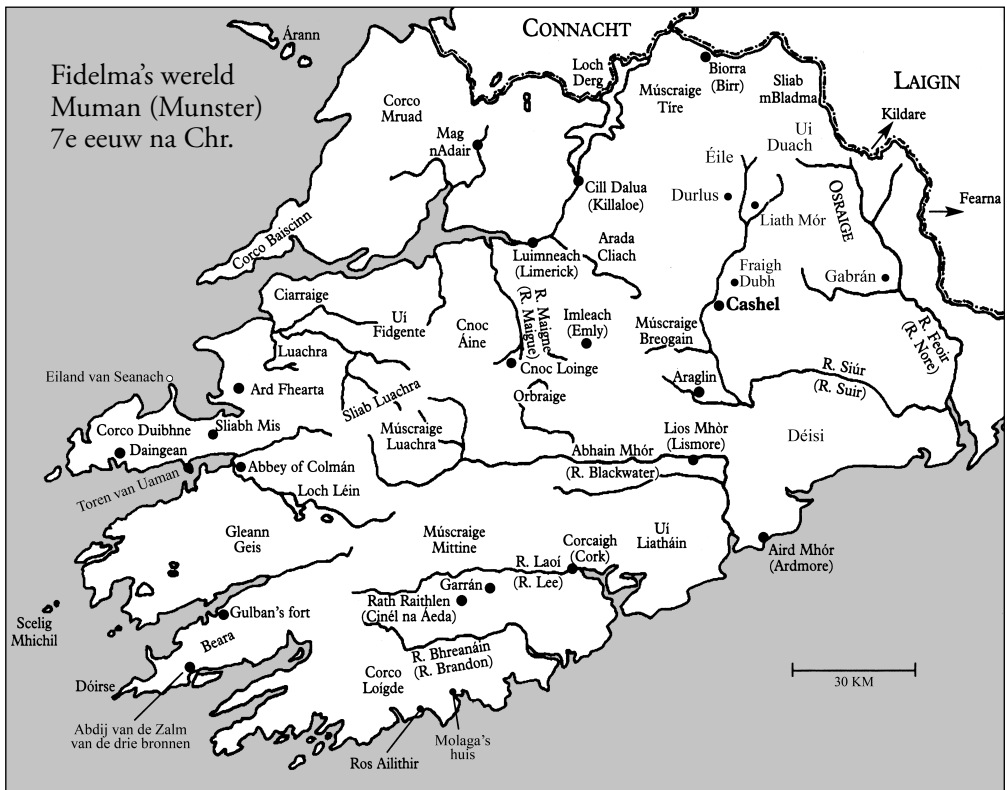
Ségnat, een gegijzelde

In Baile Coll

Coccán, een smid

Noot van de schrijver:

De gebeurtenissen in dit boek zijn het chronologische vervolg op de avonturen in *De Bloedkelk*. Ze vinden plaats in het seizoen dat bekend staat als *Fogamar*, het oogstseizoen, in 670 na Chr. tijdens de laatste dagen voor de herfstequinox, het begin van de herfst.

HOOFDSTUK 1

Tóla bleef even staan op de drempel van zijn boerderij en keek naar de zwarte hellingen van de heuvels in het oosten. Ze staken scherp af tegen de witte streep licht die de zonsopgang aankondigde. Hij ademde diep in voor hij tevreden uitademde. Dat was al decennialang een soort ochtendritueel. Hij keek nog even naar de lucht en schatte in wat voor dag het zou worden, voor hij zijn aandacht richtte op het zwarte golvende land voor hem, richting het zuiden. Het licht van de nieuwe dag spreidde zich snel uit naar de uitstekende rots een paar kilometer verderop, die de horizon overheerste. De grijswitte gebouwen op de Rots van Cashel, waar de heersers van Muman hun hoofdstad hadden, schitterden al in het ochtendlicht.

Tóla deed een stap naar voren en rekte zich lui uit. Hij was gedrongen en gespierd; een man, waarvan het hele gestel leek aan te geven dat hij een zoon van de grond was. Een man die gewend was om op het land te werken en voor zijn vee te zorgen. De opkomende zon liet zijn blauwzwarte haar glanzen, waardoor zijn bruine huid en bleke ogen benadrukt werden. Zijn gezicht was ruw en oud geworden door het buitenleven, maar was noch lelijk, noch onvriendelijk. Hij stond daar als een man die tevreden was met zijn leven en alles wat erbij hoorde.

Dichtbij ritselde iets en een grote ruwharige hond draafde om het gebouw en jankte begroetend, waarbij hij snel kwispelde. Zijn rustige, makkelijke aard was in tegenspraak met zijn intimiderende voorkomen. De man bukte, aaide het logge hoofd en mompelde sussende geluiden terwijl de hond nog een keer jankte. Toen draaide Tóla zich om naar de deur achter zich en riep: 'Het wordt een mooie dag vandaag.'

Een vrouw verscheen in de deuropening, veegde haar handen af aan haar schort en keek naar de heuvels in het oosten. Ze was net zo bruin als Tóla; een vriendelijke, goed gebouwde vrouw die gewend was aan zwaar werk.

‘Mooi genoeg om door te gaan met oogsten?’

‘Mooi genoeg, Cainnear. We kunnen het kleine veld vandaag afmaken en dan hebben we alle graan binnen.’

‘Voor je begint kun je maar beter eerst gaan kijken naar die vaars, die moet kalven,’ raadde de vrouw hem aan.

‘Ja, die doet er lang over,’ beaamde haar man. ‘De rest van de kalveren graast al. Ik zal kijken hoe het met haar is. Ze was afgelopen nacht beneden bij de beek... ze zal nu waarschijnlijk wel gekalfd hebben.’ Toen zweeg hij. ‘Ik vermoed dat er nog geen beweging in onze luie zoon zit? Het lijkt me het beste dat je hem het bed uit trommelt. Er moet veel gebeuren.’

‘Ga ik doen en dan zien we elkaar later op het kleine veld,’ antwoordde Cainnear met een glimlach.

De boer knikte afwezig en met de hond op zijn hielen ging hij naar de schuur aan de andere kant van de bothán, het stenen huisje waar ze in woonden, en waar ze de zeis en de riek bewaarden. Met zijn werktuig rustig op zijn brede schouder balancerend, slenterde hij over de velden naar de donkere bomenrij in de verte, die de loop van de kleine beek aangaf en de zuidgrens van zijn land vormde. De beek stroomde naar het westen om daar in de grote rivier, de Siúr, uit te komen. De Siúr vormde de westgrens van zijn land.

Tegen de tijd dat hij bij het kleine veldje tarwe was gekomen dat nog gemaaid moest worden, was het helemaal licht. Binnenkort zou het de maan zijn die *Gealach na gcoinnliní* werd genoemd, de maan van de stoppels. Het gaf aan dat de tijd was aangebroken dat alle graan gemaaid en geoogst moest zijn. Hij stopte even en liet zijn blik over het veld gaan. Toen tuitte hij zijn lippen alsof hij geluidloos goedkeurend float. Het zou niet veel tijd kosten om het oogsten af te maken. Godzijdank; het was een goede oogst en het was een goed jaar geweest, want hij was geen enkele koe, varken of kip kwijtgeraakt door pech of rovers. Die gedachte zette hem aan tot turen naar de bomenrij op zoek naar zijn vaars, die haar eerste kalf verwachtte. Ze was laat. Hij hoopte dat het kalf die nacht geboren was, want als dat niet zo was, zou het dier in moeilijkheden zijn. De schaduwen waren nog te donker om iets te kunnen onderscheiden in de bomenrij. Hij zette zijn zeis en riek tegen de hoeksteen van het veld en liep over het stoppelveld naar de bomen met de snuffelende hond achter zich aan.

Hij naderde de bomen toen de hond plotseling stopte, zijn hoofd omhoog stak alsof hij iets rook en een zachte grom liet horen.

‘Wat is er, Cú Faoil?’ Tóla praatte rustig en zag niets bijzonders. Toen onderscheidde hij een donkere schaduw aan het andere eind van het veld; het was niet langer een vaars, want de kleinere schaduw ernaast

was van het kalf. Hij glimlachte opgelucht voor hij beseftte dat zijn hond niet in die richting keek. De grom rommelde nog steeds in zijn keel. Tóla keek in dezelfde richting, maar kon niets zien. Hij liep langzaam verder, de hond volgde gehoorzaam, hoofd omhoog, alert en op zijn hoede. Tóla wist dat Cú Faoil, zijn trouwe beschermer, gevaar eerder kon bespeuren dan een mens. Tóla wist ook dat het dier luidruchtig zou waarschuwen als hij de geur van een rover zou ruiken. Bovendien, als er direct gevaar zou zijn, dan zou de koe met haar pasgeboren kalf niet zo gedwee aan de overkant van het veld staan. Maar toch was er iets niet in orde.

De stroming van de beek achter de bomen was op deze plek duidelijk te horen. Dat kwam omdat het water daar over diverse stapstenen gutste, die werden gebruikt als pad naar de overkant. Reizigers moesten het pad langs de beek volgen als ze naar het zuiden gingen, tenzij ze via de oostelijke oever van de Siúr liepen of beschikten over een boot. Ze maakten gebruik van deze doorwaadbare plaats in de beek, die de Arglach werd genoemd. Aan de zuidkant kwamen ze dan uit op het pad dat uiteindelijk naar het fort van Cashel en het ernaast gelegen stadje leidde. Tóla had zijn hele leven in deze streek gewoond. Hij kende het geluid van het water van de beek dat hier langs de stapstenen van de oversteekplaats stroomde. Maar zijn gevoelige gehoor hoorde een ander geluid... dat van een overstroming. Hij was er zich van bewust dat Cú Faoil het ook had gehoord, want opnieuw kwam een laag gegrom uit zijn keel.

Tóla liep tussen de bomen door naar het pad bij de beek. Meteen zag hij dat er tegen de stenen van de oversteekplaats iets lag dat de doorloop versperde, waardoor het water eroverheen klotste. Wat hij zag benam hem de adem.

Midden in de stroom lag een lichaam, alsof het van de stapstenen was afgevallen.

Tóla ging er snel naartoe, het koude water kwam tot zijn knieën, en reikte naar beneden om de kleren van het lijk stevig vast te pakken. Tóla was een sterke man, zoals je zou verwachten van een boer die zijn hele leven op het land heeft gewerkt. Maar het kostte hem veel moeite om het lijk op de oever te trekken, al worstelend tegen de kracht van het water dat het tegen de stapstenen duwde. Toch had hij na een tijdje het lichaam uit het water en lag het uitgestrekt op de kant.

Na wat diepe ademteugen om bij te komen, onderzocht Tóla het. De man, die nog niet lang dood was, was jong en knap. Bovendien was zijn kleding van goede kwaliteit en prachtig geborduurd. Hij had nog een gouden ketting om zijn hals en een grote ring met een halfedelsteen glinsterde om zijn vinger. De man was duidelijk van stand. Hij

droeg een korte, helder gekleurde cape die op zijn schouder was vastgezet met een vakkundig gemaakte broche in de vorm van een embleem. Zijn met juwelen ingelegde dolk zat nog in de schede aan de linkerkant van zijn riem en zijn zwaard in de schede aan de rechterkant.

Tóla ging met z'n hand naar z'n achterhoofd en krabde er in verwarring aan, terwijl hij naar het lichaam staarde. Zijn eerste gedachte was dat de jongeman uitgegleden moest zijn op de natte stenen, gevallen was en waarschijnlijk zijn hoofd had gestoten. Want waarom zou een jongeman van zijn stand hier op reis zijn zonder paard? Het was allemaal erg verwarrend, om niet te zeggen zorgelijk. Een jongeman van goede komaf die kwam te overlijden op Tóla's akkerland, ook al was het door een ongeluk, zou hem in grote moeilijkheden kunnen brengen. Tóla herinnerde zich vaag iets over aansprakelijkheid volgens de Wet op de Schadeloosstelling.

Hij knielde om te kijken of hij een wond kon zien, maar er was op het hoofd van de jongeman niets te zien dat op een snee of een schaafplek leek. Pas toen Tóla het lichaam omdraaide om te zien of er een wond was op het achterhoofd, zag hij de scheuren in de kleren van de man. Op hetzelfde moment merkte hij dat zijn hand niet alleen nat van het water was, maar ook flets roze kleurde. Bloed. Hij slikte moeilijk. Voor hem was het nu duidelijk hoe de jongeman aan zijn eind was gekomen. Hij was tenminste drie keer in de rug gestoken.

Toen Tóla het belang van zijn ontdekking beseftte, schrok hij; dit betekende zeker moeilijkheden voor hem. Pas door het zachte gejack en de koude snoet van zijn hond, die aanvoelde dat er iets niet goed was met zijn baas, kwam Tóla uiteindelijk weer in beweging. De jonge edelman, wie het ook was, was op zijn land vermoord, hoewel dat gebeurd was op een pad dat veel gebruikt werd en dat ook voor iedereen vrij toegankelijk was. De boer kwam wankel overeind en probeerde zijn angst onder controle te krijgen, terwijl hij bedacht wat hij moest doen.

Hij beseftte dat hij onbewust naar de Rots van Cashel staarde, niet meer dan een korte rit naar het zuiden. Daar in Cashel zouden brehons zijn; advocaten en rechters. Zij zouden weten wat er moest gebeuren. Zij zouden dit kunnen onderzoeken en raad kunnen geven. Tóla was opgevoed met een onvoorwaardelijk geloof in de wijsheid van de brehons. Hij keek opnieuw naar het lichaam en zijn oog viel op het ongewone ontwerp van de broche, waarmee de cape van de jongeman op zijn schouder was vastgemaakt. Misschien was het een symbool van zijn stam? Hoe dan ook, het zou ongetwijfeld een brehon aanzetten om hierheen te komen en een onderzoek in te stellen. Hij knielde nog eens en opende de knip. Toen, na een snelle blik om zich heen, haastte

hij zich naar de boerderij met zijn hond in soepele pas naast hem.

Cainnear zag hem aankomen en had meteen door dat er iets niet in orde was.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Is de jongen al op?’ informeerde Tóla ademloos, zonder haar vraag te beantwoorden.

‘Hij was de ezel aan het klaarmaken voor...’

Tóla draaide zich om naar de stal en schreeuwde: ‘Breac! *Breac!*’

Een jongen, net voorbij de keuzeleeftijd, kwam tevoorschijn uit de nabijgelegen schuur en rende met een ongeruste uitdrukking op zijn sproetige gezicht naar hem toe.

‘Wat is er, vader?’

‘Ik moet meteen naar Cashel en heb dus de ezel nodig,’ zei Tóla tegen hem. En toen: ‘Ik wil dat je een wapen pakt en naar de oversteek in de beek gaat. Daar ligt het lichaam van een jongeman.’ Hij negeerde zijn vrouw, die naar adem hapte. ‘Raak het niet aan en laat niemand anders het aanraken of er in de buurt komen,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik laat Cú Faoil bij jou terwijl ik vertrek naar Cashel om een brehon te halen.’

Breac wist dat hij maar beter geen vragen kon stellen. In plaats daarvan haastte hij zich terug naar de stal en ging verder met het zadelen van hun ezel. In de tussentijd sprak Tóla snel enkele geruststellende woorden tegen zijn vrouw. En nadat hij de halsband van de hond in Breacs hand had gelegd als teken voor Cú Faoil dat hij moest blijven en diverse keren ‘oppassen’ tegen het dier had gezegd, slingerde hij zich op de ezel. Hij zwaaide nog even en zette het rijdier aan tot een kalme draf richting het paleis van de koning van Muman.

HOOFDSTUK 2

Gormán stond op zijn gemak naast de eikenhouten deuren die naar de privévertrekken van de koning van Muman leidden. Het koninkrijk was het grootste en meest zuidwest gelegen van de vijf koninkrijken van Éireann. Gormán was een nog jonge man met een lichte huid en ravenzwart haar, donkere ogen en een vriendelijk gezicht. Hij droeg zijn torque, de gouden halsband om zijn nek, met een zekere zelfbewuste trots omdat die aangaf dat hij lid was van de Nasc Niadh, de krijgers van de Gouden Halsband, de elitegarde van de koningen van Muman. Gormán had het recht om trots te zijn op zijn rang, want hij had die op eigen kracht bereikt, tegen alle verwachtingen in. Doorgaans waren leden van de elitegarde zonen van stamhoofden of van belangrijke strijders. Gormán was de zoon van een *bé táide*, een gewezen prostituee, maar door zijn talent, niet alleen op het gebied van wapens maar ook qua intelligentie, was hij uitgekozen voor een vertrouwenspositie in de hofhouding van de koning.

Een gestalte verscheen aan het andere eind van de gang en kwam op hem af. Hij verstrakte een beetje, maar ontspande zich bijna meteen weer, toen hij de zus van de koning herkende. Hij was er nog steeds niet aan gewend haar te zien in iets anders dan het habijt van een non. Vandaag droeg ze een kledingstuk dat nauwsluitend om haar bovenlichaam zat, een soort kort, helderblauw jasje, dat tot halverwege haar dijen kwam. Het had geen kraag, maar vanaf de schouders hing een *cochnull*, een pelerine, vastgemaakt met broches. Die was ook helderblauw, maar versierd met goud- en zilverkleurig borduurwerk. Ze droeg daarbij een nauwsluitende *triubhas*, broek, van heupen tot enkels, zodat de vorm van haar benen goed te zien was. De broek werd op z'n plaats gehouden door een dun bandje onder haar voeten. Ook de broek had een patroon van heldere kleuren. Ze had leren enkellaarsjes aan en hield haar handschoenen in haar hand.